

Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum 2015

PAQUI SANTASUSANA ROBERT

**Col·lecció “Pregons institucionals”
Número 36, febrer de 2015**

Edita: Ajuntament de Manresa

Impressió i maquetació: Inom SA

Agraïments: Associació La Misteriosa Llum

Dipòsit legal: B-31.779-1991

El pregó

**Pregó de la Festa de la Misteriosa Llum a càrrec
de Paqui Santasusana Robert
13 de febrer de 2015**

Il·lustríssim Senyor Alcalde, Excel·lentíssima Corporació Municipal, Digníssimes Autoritats, Associació Misteriosa Llum, Personal del Banc de Sang i Teixits, administrador de la Festa de la Llum d'enguany, Senyores i Senyors.

Bon vespre,

En primer lloc voldria agrair al Banc de Sang i Teixits, que aquest any organitza la Festa de la Llum, així com a l'Ajuntament, que em proposés fer el pregó d'enguany.

Vaig quedar molt sorpresa i he de dir que aquesta proposta és un gran repte personal perquè la Festa de la Llum és un esdeveniment molt important per a tots els manresans, des de fa molt de temps.

Tot i que molts de vosaltres sou clarament coneixedors de la història de la Festa de la Llum de Manresa voldria fer-hi una petita referència. Gairebé set segles enrere, el 1339, Manresa patia una situació de crisi econòmica

per manca d'aigua, tot i estar ubicada al costat del riu Cardener. Un grup de consellers de la ciutat, petita aleshores, uns 3.000 habitants, van decidir fer una sèquia per portar l'aigua del riu Llobregat a Manresa, ja que per decantació l'aigua fluiria de forma natural. Tanmateix un fort poder econòmic, protagonitzat pel Bisbat de Vic, propietari de les terres que havia de travessar l'esmentada Sèquia, va posar molts entrebancs per a la seva realització. Tants foren els obstacles, que el Bisbe va arribar a excomunicar als manresans durant set anys. Fou una misteriosa Llum, provinent de la màgica muntanya de Montserrat que l'any 1345, entrà a l'església de la Mare de Déu del Carme. El Bisbe entengué que la Providència li feia un clar advertiment de canvi. El pronòstic d'aquells consellers fou realment brillant, ja que hores d'ara, al segle XXI, la ciutat continua abastint-se amb l'aigua del Llobregat que porta la Sèquia a Manresa.

L'aigua, aleshores i ara, és font de vida i de prosperitat a tot arreu. Mireu sinó els conflictes que avui dia es comencen a generar pel control d'aquest bé tant preuat.

Tanmateix ara vull parlar del què de fet m'ha portat aquí, que és la donació de sang. Crec que no hi ha acte més noble i més generós que aquest, i parlar d'aquest valor avui dia, ja que vivim en un món on l'interès sembla que marqui tots els camins.

A banda, la donació de sang iguala a tothom, tinguin més o menys diners, més joves o més grans, de la raça que sigui, perquè l'acte de donació representa exactament el mateix, el mateix esforç, el mateix grau de desplaença, la mateixa utilitat, sigui per a qui sigui. La sang d'un ric podrà millorar els símptomes d'anèmia d'un humil, o la sang d'un musulmà podrà salvar la vida d'un cristià.

Voldria aprofitar aquesta oportunitat per retre un petit homenatge als milers de donants manresans que, amb les seves donacions desinteressades, m'han permès creure en la bondat de molts dels veïns de la meua ciutat.

Ara em referiré a la història del Banc de Sang de Manresa. L'any 1965, el doctor Josep Badal va iniciar l'embrió del que seria aquest Banc de Sang, ubicat a la seu de Creu Roja de la nostra ciutat.

Permeteu-me fer una referència a la meua trajectòria personal, que em condueix de forma natural a formar part del Banc de Sang. L'any 1980 la meua vida va rebre un fort embat, la mort sobtada del meu marit, el doctor

Pere Domènech. I remarco la seva participació en el desenvolupament de la Medicina de la ciutat, amb la creació de la primera unitat d'Hemodiàlisis a l'Hospital de Sant Andreu, l'any 1980.

La vida és com una moneda que té la seva cara i la seva creu. En aquest sentit, les creus són doloroses de passar i s'han de poder convertir en reptes de creixement personal. Acceptar la proposta de la Creu Roja, l'any 1982, de formar part del Banc de Sang, fou per a mi un estímul i una gran il·lusió. En aquest procés el llegat del meu marit ha estat cabdal. Fins al 1982 no m'havia passat mai pel cap dedicar la meua vida a alguna tasca relacionada amb la Sanitat. Tanmateix, hores d'ara, n'estic clarament orgullosa i més si miro al meu voltant, als meus fills Pere i Montse. Tant un com l'altra com a metges, un hematòleg de l'Hospital de Bellvitge i l'altra com a oncòloga de l'Hospital de Sant Joan de Déu-Althaia, dediquen la seva vida a la millora de la Sanitat del nostre país.

Reprement el fil de la història del Banc de Sang, l'any 1983 les necessitats de col·laboració amb els centres sanitaris van propiciar que el Banc es traslladés a l'Hospital de Sant Andreu, facilitant així el desenvolupament del pla estratègic, per augmentar les donacions de SANG. Aquest pla estratègic tenia com a gran finalitat obrir nous camins per augmentar la donació. És requerida que es recollissin més donacions, però, sobretot, per que es creés una consciència col·lectiva i ciutadana de solidaritat i de generositat. És per això, que aleshores ens varem proposar ampliar d'una banda el territori i de l'altra la implicació de les institucions i empreses.

Per tal de satisfer l'augment de les necessitats que els hospitals ens requerien, ens varem plantejar ampliar el territori, de forma que d'una recaptació anual als petits pobles i ciutats, varem passar a fer quatre i cinc col·lectes l'any als pobles de les comarques del Bages, Solsonès, Berguedà i La Cerdanya. Al mateix temps varem obrir vies de col·laboració a diferents institucions: escoles, universitats, associacions, centres sanitaris. En aquest context vull fer esment del treball en xarxa que es va començar a dur a terme en aquell moment i que hores d'ara continua.

L'Escola Joviat fou el primer centre educatiu on es dugué a terme la recapta, amb èxit per que va recollir una gran participació, sobretot pel que fa a la conscienciació dels joves en la donació de sang. Així mateix en els centres sanitaris, sol·licitàvem la col·laboració dels familiars dels pacients en les donacions.

Les empreses grans i petites no podien quedar enrere en la col·laboració amb el Banc de Sang. Per aquesta raó iniciàrem la participació realitzant les

recaptes de sang en horari laboral del personal, ja fos a través dels mitjans físics que la pròpia empresa posava a la nostra disposició, ja fos mitjançant la nostra unitat mòbil.

L'any 1990 el Banc de Sang es trasllada a l'hospital de Sant Joan de Déu-Althaia, arrel de la fusió sanitària de la ciutat, per tal d'oferir un millor servei.

El propòsit d'augmentar tant la recaptació de donacions, com la consciència ciutadana en aquest àmbit, es fa palès en la recollida de fins a 13.000 bosses de sang l'any 2006, quan el punt de partida, l'any 1982, era de 700 bosses anuals. La zona de referència del Banc de Sang de Manresa (Bages, Solsonès, Berguedà i La Cerdanya) assolí l'índex de donació més alt de tot Catalunya. El Banc de Sang va voler fer un clar ressò d'agraïment a la generositat dels donants. En aquest sentit organitzarem diversos actes. Destacaria, el realitzat al Museu de la Tècnica amb la participació desinteressada de la cantant Marina Rosell i amb més de 500 donants. Recordo com a moment àlgid la interpretació del cant del *Virolai*. Tothom es posà en peu per acompanyar-la. Montserrat, la muntanya màgica hi va ser present un cop més.

El trajecte de la meva vida amb el Banc de Sang continuà fins l'any 2006, moment que la societat em requerí que em jubilés. En aquest apassionant viatge he tingut l'oportunitat de conèixer a diferents persones que han deixat un llegat tant en la meva persona com en el Banc de Sang. Vull fer un particular esment a la doctora Elvira Ribó que amb el seu bon criteri i professionalitat em va saber transmetre l'estima i la motivació per aquesta feina. També vull esmentar a tots els treballadors que, al llarg d'aquells anys, van formar part del Banc de Sang, i que aleshores, bastants d'ells, eren estudiants i hores d'ara són professionals de diferents àmbits. I de forma molt especial vull agrair als donants i col·laboradors que feren possible el creixement del Banc.

També vull destacar el paper de les institucions. Ajuntaments dels diferents pobles i ciutats, Creu Roja, Hospitals, Consells Comarcals, mossens, mitjans de comunicació i de forma molt especial els delegats dels pobles que facilitaren les recaptes.

Per anar concloent la meva història amb el Banc de Sang vull deixar ben clar que el tramat que varem anar teixint mica en mica, durant més de 20 anys, amb l'ajut del Khaled, ha fet possible que ell –el Khaled– reculli el llegat d'aquesta obra d'emprenedoria.

Hores d'ara, d'acord amb les necessitats de la Sanitat del segle XXI, el Banc de Sang de Manresa ha passat a formar part del Banc de Sang i Teixits de tot Catalunya. I mostra d'aquest renovat impuls, són les noves instal·lacions ubicades a l'edifici de Sant Joan de Deu- Fundació Althaia, Xarxa Assistencial Universitària de Manresa, que s'inauguraran properament dins els actes de la Festa de la Llum.

Per acabar vull fer una crida clara i diàfana a tothom perquè, en la mesura de les possibilitats de cadascú, hi hagi un compromís personal en la donació de sang. Les necessitats actuals a Catalunya són de 1.000 bosses diàries.

I per finalitzar, recordar que al 1345 l'aigua era font de vida, ara també ho és la sang. Una llum misteriosa assenyala el camí de la Sèquia, si mirem bé al nostre voltant una llum assenyala el camí de la solidaritat en la recapte de sang i teixits.

Moltes gràcies

Bona Festa de la Llum !!!

Paqui Santasusana Robert

La pregonera

Paqui Santasusana Robert

- Neix a Manresa el 17 de febrer de 1937 en el sí d'una família coneguda a la ciutat del món de les assegurances. Era la petita de quatre germans.
- Cursar la primària i secundària a l'escola de les Germanes Dominiques de Manresa. Després realitzar estudis de Secretariat, estudis superior de música i piano i coneixement d'idiomes: català i anglès. Realitzà estudis a ESADE: "Milloria de l'exercici professional", "Captació i fidelització del Donant" i "Resolució de Conflictes en equip".
- Es va casar amb el metge Dr. Pere Domènech Bartra el 1960, i tingué dos fills: el Pere i la Montserrat.
- L'any 1980 es va quedar vídua; aquest dur i trist moment transformà la seva vida.
- El 1982 va entrar a treballar d'administrativa a la seu manresana del Banc de Sang de la Creu Roja de Barcelona.
- El 1984 va passar a ser-ne la promotora, feina que va mantenir fins el 2006. Durant aquests vint-i-dos anys el *Banc de Sang* va aconseguir passar de 700 donacions l'any a 13.000, convertint-se en l'àrea de donació de sang amb més progressió i assolint el millor índex de donacions de tot Catalunya.
- El gener de 2006, a l'edat de 69 anys, va començar la nova etapa de jubilada activa, mirant la vida endavant, en aquest nou repte de vida, implicada en múltiples cursos de formació i en la pràctica de l'esport.

Goigs de la Misteriosa Llum

A - que - lla Llum res - plen - dent, tan gen - til, tan cla - ra,
pu - ra, la Tri - ni - tat ens fi - gu - ra Mis - te - ri tan ex - cel - lent.
Per l'ai - gua que pas - sa - va per les ter - res del bis - bat,
en gran en - tre - dit es - ta - va a - ques - ta no - ble ciu - tat;
set anys con - ti - nu - a - ment du - rà sem - blant des - ven - tu - ra
fins que ar - ri - bà la cu - ra de mà de l'Om - ni - po - tent.

Versió: Miquel Blanch

*Aquella Llum resplendent,
tan gentil, tan clara i pura,
la Trinitat ens figura
Misteri tan excel·lent.*

I

Per l'aigua que passava
per les terres del Bisbat,
en gran entredit estava
aquesta noble Ciutat;
set anys contínuament
durà semblant desventura
fins que arribà la cura
de mà de l'Omnipotent.

Aquella Llum resplendent,...

II

Poc abans que fou migdia
sent el temps clar i serè,
veren la Llum que venia
per rescat de nostre bé:
de Montserrat certament
partí tan alta ventura
perquè la Verge procura
sempre el bé de la gent.

Aquella Llum resplendent,...

III

Estant la gent impensada
d'un cas tan singular,
la Llum Santa i delicada
al Carme se'n va entrar;
tots hi anaven corrent,
a ciutat ningú s'atura,
veren la Llum en l'altura
de la clau més preminent.

Aquella Llum resplendent,...

IV

Una part en gran claror
entrà dins la Trinitat,
l'altra a Sant Salvador

de consemblant igualtat;
l'altra sens fer moviment,
en la clau restà segura;
de sobres de gran, dolçura
plorava la demés gent.

Aquella Llum resplendent,...

V

Les campanes repicaven
sens que ningú les tocàs,
els frares a Déu lloaven
per tan estremíssim cas;
aleshores en continent,
la Llum de nostra ventura
isque dalt per l'obertura,
restant el poble content.

Aquella Llum resplendent,...

VI

El Bisbe, que visitava
en Sant Ponç prop Santpedor,
el gran entredit alçava,
oïnt el cas amb fervor;
plorant molt amargament
de genolls en terra dura,
diu: jo no vull més rotura
amb mon poble ni ma gent.

Aquella Llum resplendent,....

VII

La distinció que féu
és mirall molt vertader,
tres persones i un sol Déu,
un ser, voler i poder;
Oh encobert ornament!
distinció i juntura!
Oh difícil tancadura!
Oh profundo fonament!

Aquella Llum resplendent,...

